

да направи. Отъ друга страна никакъ никой не можеше да повѣрува че Tobолско-то правителство, кое-то никѣгда на писма-та имъ не бѣше ся отговорило, щеше ся склони да имъ стори това добро. Прасковія убо одолжися да отложи отшествіе-то си за друго едно время, и всы-те нейны мысли занимавахася кон средства да употребн за да сполучи единъ пашапортъ.

Живѣеше тогази въ село-то единъ заточеникъ, имя-то му Нейлеръ, роденъ въ Россія. и сынъ на одного Нѣмскаго терзія. Тоя челоуѣкъ былъ нѣкогашъ нѣколко время слуга при нѣкого ученика Московскаго университета и ради тойзи случай онъ бѣше сполучилъ да то иматъ въ село Исхимъ като много уменъ. Нейлеръ мѣчтаяше да е невѣрникъ. Тая не-това особна лудость, заедно съ полѣзно-то терзійско ремесло, кое-то онъ имаше, на-правиха го да ся запознае съ жители-те и заточены-те, отъ кон-то нѣкон дрехы-те си му даваха да имъ кжрпи, и другы забавлявахася съ неговы-те грубости. Между послѣдны-те тия бѣше и Лопуловъ, при кого-то онъ по нѣко-гашъ дохождаше. Нейлеръ понеже познава-ше религіозный-атъ духъ на млада-та дѣвой-